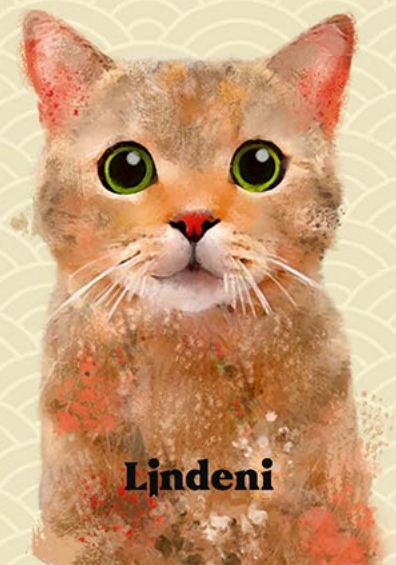

JAPONSKÝ BESTSELLER

MAKOTO ŠINKAI
NARUKI NAGAKAWA

Ona
a jej
mačka

Ljndeni

Ona a jej mačka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Makoto Shinkai, Naruki Nagakawa
Ona a jej mačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Ona
a jej
mačka**

MAKOTO ŠINKAI
NARUKI NAGAKAWA

Ona a jej mačka

Z japončiny preložila Veronika Šokyová

Ljndeni

OBSAH

1	MORE SLOV	8
2	KVETY POČIATKOV	40
3	POLOSPÁNOK A OBLOHA	76
4	TEPLOTA SVETA	108
	EPILÓG	140

1

MORE SLOV

Prichádzala jar a celý deň pršalo.

Ležal som na kraji chodníka a jemný dážď na mňa padal ako hmla. Okoloidúci ľudia sa na mňa len letmo pozreli a ďalej sa vzdalovali rýchlym krokom. Napokon som nedokázal udržať hlavu a zachmúrenú sivú oblohu som pozoroval už len jedným okom.

Všade vládol pokoj, len kdesi z diaľky sa ako hrmenie ozývalo dunenie. Zvuk vlaku idúceho po nadzemnej železnici bol pravidelný a mohutný.

Veľmi som ten zvuk obdivoval.

Ak mňa poháňal len nejasný tlkot ozývajúci sa z môjho vnútra, aká obrovská musí byť vec, ktorú poháňa tento zvuk?

Iste to musí byť zvuk srdca tohto sveta. Obrovského, silného a dokonalého sveta. Ja sa však nikdy nestanem jeho súčasťou.

Drobné kvapôčky dažďa padali tíško a pravidelne. S lícom priloženým ku dnu kartónovej škatule ma prepadol pocit,

akoby som sa pomaly začínal vznášať. Tam, hore, k nekonečne vzdialenej oblohe. Možno sa nakoniec ozve prasknutie a ja sa navždy odtrhnem od tohto sveta.

Prvá ma k tomuto svetu pripútala mama. Bola teplá, láskavá a splnila mi všetko, čo som si zaželel.

Teraz jej už niet.

Nepamätám si, prečo sa to stalo, prečo som sa ocitol v škatuli premoknutý dažďom.

Nedokážeme si zapamätať úplne všetko, iba to naozaj najdôležitejšie. Nebolo však nič, čo by som si chcel zapamätať.

Jemný dážď padal ďalej. Moje prázdne ja sa pomaly, pomaličky vznášalo k sivej oblohe. Zavrel som oči a čakal som na ten okamih, keď sa od tohto sveta navždy odtrhnem.

Mal som pocit, že zvuk vlaku bol hlasnejší. Keď som opäť otvoril oči, uvidel som ženskú tvár. Nad sebou mala roztvorený priesvitný dáždnik a nazerala na mňa.

Ako dlho tam asi stála?

Kľakla si, oprela sa bradou o kolená a pozorovala ma. Do čela jej padali dlhé vlasy. Zvuk vlaku sa odrážal od jej dáždnika a znel oveľa hlasnejšie než inokedy.

Jej vlasy aj moje telo boli premoknuté a všade bolo cítiť príjemnú vôňu dažďa.

S námahou som zdvihol hlavu a pozrel sa priamo na ňu. Pohľad sa jej zachvel, na okamih ho odvrátila a potom, akoby sa odhodlala, ho na mňa opäť uprela. Chvíľu sme takto hľadeli jeden na druhého...

Zem sa nebadane točila okolo svojej osi a obaja sme ďalej tíško strácali teplo.

„Pôjdeme spolu?“ Dotkla sa ma premrznutými končekmi prstov a opatrne ma vzala do rúk. Škatuľa, na ktorú som teraz pozeral zhora, bola až prekvapivo malá. Vložila ma medzi kabát a sveter a privinula si ma bližšie. Jej telo bolo neuveriteľne teplé. Počul som údery jej srdca. Vykročila vpred a zvuk vlaku prehrmel okolo. Od tej chvíle moje, jej a srdce sveta tĺkli ako jedno.

V ten deň si ma vzala domov a tak som sa stal jej mačkou.

Ľudská spoločnosť je tvorená najmä slovami.

Prvýkrát som si to uvedomila, keď som sa zamestnala a stala som sa jej súčasťou.

„Sprav toto“ alebo „odkáž to tomu a tomu“. Práca napreduje výmenou nejasných slov a fráz, ktoré razom zmiznú. Všetci to berú ako samozrejmosť, ale pre mňa to bol zázrak.

Mám rada písomnú komunikáciu. Má jasnú formu a nikam nemizne. Kým všetci ostatní považovali prácu s dokumentmi za otravnú, ja som sa jej ochotne ujímala, vďaka čomu si ma kolegovia veľmi cenili.

Pracovať s dokumentmi je oveľa jednoduchšie než práca s ľuďmi. Nemám dar reči a rýchlo vyčerpám tému rozhovoru. Všetci moji priatelia veľa rozprávajú. Vždy keď som s Tamaki, kamarátkou z univerzity, vypúšťa jednu múdrosť za druhou a zakaždým ma nimi rozosmeje.

Tamaki nachádzala ďalší a ďalší zmysel aj v situáciách, kde som ja žiaden nevidela. Akoby sa mi pred očami objavovalo

niečo, čo som dovtedy nevidela. Veľmi som Tamaki obdivovala.

Mám rada výrečných ľudí.

Môj priateľ sa volá Nobu. Je o rok mladší a veľmi veľa rozpráva. O svojej práci v poisťovni, o sci-fi filmoch, o elektronickej hudbe alebo o dávných vojnách v Číne. Vrávi mi o najrôznejších veciach.

Vďaka nemu poznám poisťovací systém alebo mená generálov.

Tamaki dokáže slovami opísať všetko okolo seba a Nobu dokáže vyjadriť všetko, čo ukryva vo svojom vnútri. Ja nedokážem ani jedno.

S príchodom jari si vždy spomeniem, ako som si kedysi dávno prenajala prvý byt. O to viac v daždivý deň ako tento.

Obchádzala som realitné kancelárie a nesmelo som podpísala zmluvu o prenájme. Prvýkrát som bývala sama.

V deň sťahovania pršalo rovnako ako dnes a Tamaki mi prišla pomôcť. Priviedla aj svojho mladšieho kolegu Nobua.

Potom čo som s ich pomocou vybalila škatule a zložila zopár políc, išli sme sa najesť do blízkeho bistra.

Prvýkrát som bola v reštaurácii s kamarátkou a chlapcom, ktorí mi pomáhali pri sťahovaní. Práve som rozmýšľala, ako dať do slov nereálnosť tejto situácie ako vystrihnutej zo seriálu, keď Tamaki povedala: „Pripomína mi to študentské časy.“

Nobu sa zasmial. Tiež som vystrúhala úsmev, pochopila som však, že normálni ľudia majú takéto veci dávno za sebou.

Ani život osamote ma napokon nijako nezmení.

Krátko po nastáhaní ku mne prišiel Nobu sám. Uvoľnil sa mi nejaký spoj na práčke a z hadice často presakovala voda.

Keď som sa postťažovala Tamaki, zariadila, aby to Nobu prišiel opraviť.

Bola som v tom, že Tamaki príde s ním, preto ma prekvapilo, keď sa zjavil sám. Nakúpil v domácich potrebách všetko potrebné a problém s pretekajúcou práčkou opravil. Ani som netušila, že som mala zavrieť hlavný prívod vody.

Bolo by skvelé mať po svojom boku takého muža, pomyslela som si. Samu ma prekvapilo, ako ľahko som mu tento pocit dokázala vyjadriť. Prvýkrát som dokázala naozaj úprimne prejavovať svoje pocity.

V ten večer u mňa Nobu prespal.

Trochu ma vydesilo, keď som si uvedomila, ako slová dokážu zmeniť môj svet.

Odvtedy sme sa každý týždeň stretávali u mňa. Náhle mal však Nobu priveľa práce a príležitostí na stretnutie ubudlo.

Považovala som ho za svojho priateľa, a hoci nikdy nevyjadril slovami, ako vníma on mňa, verila som, že si vzájomne rozumieme.

Mangy, ktoré sme si ako školáčky čítali a navzájom požíčovali, sa vždy skončili tak, že si hrdinka našla priateľa a dosiahla šťastie. V skutočnosti sa tým však príbeh nekončí. Aj s priateľom sa môžete cítiť oveľa osamelejšie než bez neho.

Dnes som sa po troch mesiacoch stretla s Nobuom. Od nášho posledného stretnutia prešiel dlhý čas. Kráčali sme bok po boku v jarnom daždi. Ako vždy bol láskavý a urozprávaný. Bolo príjemné nechať sa unášať jeho slovami. No keď som ostala sama, prepadla ma úzkosť a neistota. Akoby som si práve uvedomila, že plávam v mori a nedočiahnem na dno.

„Chodíme spolu, však?“

Nedokázala som tie slová vysloviť. Ak by som dostala odpoveď, ktorá by ukončila náš vzťah, určite by som sa utopila.

Aj dnes som ako satelit krúžila okolo slov, ktoré som sa naozaj chcela spýtať, a len som mu prikyvovala.

Takmer ako školáčka. V škole som nič takéto nezažila a možno preto som skončila v tejto situácii.

Ani dnes mi nepovedal to, čo som chcela počuť najviac.

Rozlúčili sme sa pri jeho práci. Napadlo mi, že možno potrvá dlho, kým sa znova stretneme.

Dorazila som na svoju stanicu a domov som sa vrátila inou cestou ako zvyčajne. Bola to síce zachádzka, no zachcelo sa mi prejsť sa v chladnom jarnom daždi.

Vtedy som našla mačku.

Jej byt voňal rovnako ako ona a rýchlo som sa v ňom upokojil.

Prvé ráno, ktoré som u nej strávil, som bol veľmi prevapevný. Ešte nikdy som sa nezobudil na takom teplom mieste. Ona bola už hore a práve postavila na sporák vodu na čaj.

Pozoroval som paru vychádzajúcu z hrdla čajníka.

„Dobré ráno,“ pozdravila ma a svižne rozťahla závesy. Oblaky zafarbené východom slnka boli veľmi krásne.

Jej byt bol na prvom poschodí budovy na vrchu kopca, preto som z neho mohol pozorovať vlaky, ktoré jazdili po nadzemnej železnici.

Prvýkrát som si uvedomil, že zvuk, ktorý som vtedy počul, vydáva vlak.

Nadšene som jej povedal o svojom veľkom objave.

Zasmiala sa: „To je skvelé, Čobi.“

Čobi?

„Tak sa voláš – Čobi.“

Prvý raz ma oslovila menom.